

H. O. Hansen: Det ærede Medlem Hr. Laurs Kvist meddelte, at Grunden til Indskrænkningernes Opretholdelse med Hensyn til Ølproduktionen ikke var den, der blev anført her den 5. April af det ærede Medlem Hr. Rode, eller det, der blev nævnt af den højtærede Indenrigsminister, der fremhævede, at det skete af Hensyn til Ædruelighedskommissionen. Det ærede Medlem sagde, at det var af Hensyn til Ædruelighedstilstanden i al Almindelighed. Men saa faar jeg jo Ret i, at det var et Stykke Forbudspolitik, der blev gennemført udenom Rigsdagen. Indskrænkningerne blev i sin Tid truffet af Hensyn til Ernæringsvanskeligheder. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Rode bekræftede min Udtalelse, forsaavidt som han sagde, at han var overordentlig tilfreds med, at Restriktionerne blev opretholdt ganske, som han vilde have opretholdt dem, og at den nuværende højtærede Indenrigsminister var paa dette Punkt fuldstændig tilfredsstillende for den forhenværende Indenrigsminister. Det forekommer mig, at en Afgørelse i en Sag som denne, hvor der er delte Meninger, ikke bør tages i Afviklingsudvalget, men her i Tinget.

Laurs Kvist: Det forekommer mig ikke helt rigtigt, naar man forudsætter, at Folketinget ikke har taget Stilling til dette Spørgsmaal. Man maa huske paa, at de midlertidige Forbudsbestemmelser i Virkeligheden var en Følge af en Beslutning, der er vedtaget i Folketinget, efter at den store Landsadresse i sin Tid var indsendt til Rigsdagen. Udvalget for Andragender indstillede enstemmigt til Folketinget, at Adressen henvistes til Indenrigsministeren. Hvad der er gennemført af midlertidige Forbudsbestemmelser, er i Virkeligheden det samme, som krævedes i Adressen. Saa vidt jeg husker, var det i 1918, at vi her i Tinget henviste Andragendet til den daværende Indenrigsminister, der som Følge deraf tog Spørgsmaalet under Overvejelse, og Adressen var en af Hovedgrundene til, at vi fik disse midlertidige Forbudsbestemmelser. Man kan derfor ikke sige, at Folketinget ikke har taget Stilling til dette Spørgsmaal; thi det har det gjort ved enstemmigt at henvise Adressen til den daværende Indenrigsminister.

H. O. Hansen: Jeg ønsker at slaa fast overfor det ærede Medlem Hr. Laurs Kvist, at han nu erkender, at det er et Stykke Forbudspolitik, der her foreligger.

Det ærede Medlem siger, at Beslutningen er blevet taget her i Tinget i 1918. Men det var af et ganske andet Folketing og under en ganske anden Forudsætning, nemlig af Hensyn til de Ernæringsvanskeligheder, der den Gang var til Stede. De foreligger ikke mere. Naar man opretholder denne Ordning ifølge en Forhandling mellem Ædruelighedskommissionen og Afviklingsudvalget, er det, fordi det ærede Medlem er løbet med Kommissionens Flertal.

Korsgaard: Den ærede Ordfører for Venstre (Brorsen) kom noget ind paa den saakaldte industrielle Krise og udtalte som sin Mening, at en ikke uvæsentlig Aarsag var den, at ikke faa Aktieselskaber havde udvandet Aktiekapitalen. For det første vil jeg hertil gerne sige, at det Antal Arbejdere, der er beskæftigede af Aktieselskaberne, sammenlignet med Arbejdernes Antal overhovedet, dog formentlig er ret ringe. For det andet vil jeg gerne sige, at dette, at man udvander Aktiekapitalen, efter mine Begreber ikke har det aller-ringeste at gøre med Spørgsmaalet om, hvorvidt Virksomheden kan gaa eller ikke. Dette at give en Friaktie eller for den Sags Skyld lige saa mange Friaktier, man give vil, skiller ikke Virksomheden af med en eneste Øre udover det Antal Kroner, som det koster at købe det Papir, hvorpaa Aktiebrevene skal skrives. Dette er altsaa, synes det mig, en fuldkommen Misforstaaelse. Det turde være givet, at det for en almindelig Virksomhed maa være saaledes, at det at ophøre med at beskæftige sine Arbejdere gør den først, naar det er billigere for den at lade være at arbejde end at arbejde. Naar Virksomheden holder op med at arbejde, følger deraf jo ikke — og det vil for den Sags Skyld ej heller følge af, at man nedlagde Driften af Statsbanerne —, at man ingen Udgifter faar. Selv om man ikke arbejder, er der jo visse Generalomkostninger, man maa afholde, og eet er i hvert Fald givet, at naar man ikke arbejder, har man overhovedet ikke nogen Indkomst. Det turde følgelig være givet, at Virksomhederne ikke holder op, før de ser sig i den Situation, at dette at høre op med at arbejde betyder en mindre Udgift — om Indtægt kan der i denne Forbindelse slet ikke være Tale — end at blive ved at arbejde. Nu har Regeringen stillet sig paa det Standpunkt, at den ikke har ment at kunne give nogen væsentlig Hjælp til de saakaldte nødlidende Industrier. Om dette